

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání, konaném dne 21. září 2022, odvolání **obžalovaného M.P.**, narozeného XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, okres XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 27. 7. 2022 č. j. 3 T 51/2022-292, a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Josefa Teplého a soudců JUDr. Hany Kleinové a JUDr. Miroslava Nováka rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), e), f), odstavec 2 trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje** ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě škody.

Podle § 259 odstavec 3 písmeno b) trestního řádu se **nově rozhoduje** tak, že obžalovanému se podle § 143 odstavec 1 trestního zákoníku **ukládá** trest odnětí svobody v trvání

4 (čtyř) měsíců.

Podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon trestu odnětí svobody **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání

12 (dvanácti) měsíců.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný **povinen zaplatit** na náhradě škody poškozené **Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR**, IČ: 41197518, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, škodu ve výši **910,50 Kč**.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená **Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR**, IČ: 41197518, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, **odkazuje** se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku (dále jen „tr. zák.“), kterého se dle zjištění soudu I. stupně dopustil tak, že

- dne 23. prosince 2020 ve 23:02 hodin v Brně při jízdě po vozovce ulice Vejrostova ve směru jízdy od ulice Kubíčкова k ulici Fleischnerova jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Ford Mondeo, reg. zn. XXXXX, majitele B.H., nar. XXXXX, v blízkosti zastávky Městské hromadné dopravy a přechodu pro chodce, který je umístěn přes ulici Vejrostova v prostoru křižovatky s ulicí Ondrouškova a je osvětlen veřejným osvětlením, v důsledku porušení § 5 odst. 1 písm. b) a § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. (o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů), kdy se plně nevěnoval řízení vozidla a řádně nesledoval situaci v provozu na pozemních komunikacích a také nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem a povětrnostním podmínkám, kdy byla noční doba a povrch vozovky byl mokrá, přičemž nedbal toho, že se blíží k místu, které vyžaduje zvýšenou pozornost řidiče, a to k přechodu pro chodce a zastávce Městské hromadné dopravy, když přejel jím řízeným vozidlem chodce M.D., nar. XXXXX, který ležel ve vozovce za vyznačeným přechodem pro chodce,

a poškozený v důsledku přejetí vozidlem utrpěl zranění spočívající v polytrauma, tedy v závažném poranění více pro život důležitých orgánů, kdy se jednalo o poranění mozku, plic, srdce, jater, pravé nadledviny a skeletu, kterým na místě dopravní nehody podlehl.

2. Za toto jednání byl obžalovanému podle § 143 odst. 1 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků. Zároveň byl obžalovanému podle 73 odst. 1, 3 tr. zák. uložen i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, na dobu 2,5 roku. Dále bylo podle § 228 odst. 1 tr. řádu rozhodnuto o tom, že obžalovaný je povinen zaplatit na náhradě škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, IČ: 41197518 (se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3), škodu ve výši 3 642 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu pak byla poškozená Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce řádně a včas odvolání, když napadá všechny jeho výroky. Namítá, že z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývají některé údaje, které jsou dle obhajoby zcela v rozporu s důkazy, jež byly soudu předloženy, anebo v rozporu se svědeckými výpověďmi. V tomto směru obhajoba podotýká, že svědek Jaroslav N. jel rychlostí cca 41 km v hodině, když si myslel ve vzdálenosti cca 10 m (od ležícího chodce), že se jedná o větev, nikoliv o člověka, a aby si mechanicky neponičil vozidlo, tak dané překážce vyhnul. Svědek N. tedy u hlavního líčení jednoznačně uvedl, že při rychlosti 40 km/h neviděl na vozovce v pravém pruhu ležet člověka. Zároveň svědek N. (který je řidič z povolání a má ujetu cca 1 mil km) vypověděl, že kdyby v protisměru jelo vozidlo, tak by danou větev přešel. Obhajoba dále poukazuje na to, že svědek N. nebyl oslněn protijedoucím vozidlem, což podle znalce Ing. Meduny má vliv na případnou reakci řidiče. U hlavního líčení pak bylo za přítomnosti znalce prokázáno, že z technického hlediska není přijatelné, aby obž. P. viděl, že vozidlo Peugeot svědka N. objíždělo ležícího chodce D.. Dále obhajoba namítá, že provedený vyšetřovací pokus neodpovídal reálné situaci, neboť v době dopravní nehody bylo nejenom mokro, ale zároveň i mrholilo, tedy jely stěrače auta. U vyšetřovacího pokusu byla pouze mokrá vozovka (bez stěračů). V tomto směru pak soudní znalec uvedl, že užití stěračů snižuje viditelnost asi o 5 %. Ačkoliv při vyšetřovacím pokusu bylo zjištěno, že při postavení vozidla 20 m (od střetu s chodcem) je možné rozpoznat siluetu figuranta, tak je zde dle obhajoby dána fakultativnost, která je ovšem zásadním způsobem zpochybněna nejenom tím, že vozidlo stojí, nemrholí, nejedou stěrače, ale i tím, že řidič u vyšetřovacího pokusu, resp. osoby zde přítomné vědí, že na vozovce leží figurant (což je zcela jiná situace, než byla v realitě). Navíc je nutno vzít do úvahy i stanovisko soudního znalce, že užití stěračů snižuje viditelnost asi o 5 %. Za tohoto stavu se tedy dle obhajoby dostaneme na vzdálenost cca 10 metrů od místa, kdy je možno rozpoznat ležícího figuranta.
4. Dále obhajoba poukazuje na to, že je třeba vycházet z logiky věci, z přímých a nepřímých důkazů, tj. jakou rychlostí jel obž. P., a zda při této rychlosti mohl či nemohl rozpoznat poškozeného D., včetně toho, jakým způsobem reagoval svědek N.. Tento doslova uvedl, že kdyby proti němu jel protijedoucí autobus, tak by měl jedinou možnost, a to přejet danou věc s tím, že poškozeného D. neviděl, přičemž to, že se jedná o osobu, zjistil, až se po zastavení vozidla vrátil na místo samé. Obhajoba je přesvědčena, že MS v Brně od prvopočátku vycházel z Usnesení KS v Brně ze dne 17. 7. 2019 pod čj. 5 To 147/2019, kde se však jednalo o zcela jinou situaci. V dané věci jel obž. P. rychlostí do 30 km/h, což odpovídá ujetí 8 metrů za vteřinu, kdy reakční doba je cca 1 vteřina. Z vyšetřovacího pokusu přitom vyplývá, že osobu poškozeného lze rozpoznat ve vzdálenosti cca 10 m (není zde však uveden faktor mrhnutí, zapnutí stěračů atd.), když při zohlednění všech těchto faktorů je zcela jednoznačné, že obž. P. nemohl jednat jinak než tak, jak jednal. Sám teprve až po zastavení zjistil, že přešel člověka. V tomto směru obhajoba odkazuje na Usnesení NS ČR ze dne 27. 11. 2019, čj. 7 Tdo 1401/2019, ze kterého vyplývá, že rozhodující je, od kdy mohl obviněný ležícího na vozovce identifikovat jako ležícího chodce, nikoliv pouze jako neurčitou překážku. NS dále uvádí, že je třeba vycházet z konkrétní dopravní situace, když nelze spravedlivě požadovat, aby případný obviněný mohl předpokládat, že se na komunikaci bude nacházet ležící člověk (viz usnesení NS ČR ze dne 6. 3. 2019, sp. zn. 7 Tdo 199/2019). Opak by znamenal neúměrné rozšíření povinnosti předvídavosti u účastníka silničního provozu a tím i neúměrné rozšiřování trestní represe (viz např. náleží ÚS ze dne 5. 8. 2010, sp. zn. 3 US 2278/07). Je tedy třeba zjistit, zda obviněný byl nebo nebyl schopen zastavit, příp. zda mohl přistoupit k úhybnému manévru a předejít tak následku, který nastal (viz usnesení NS ze dne 6. 9. 2001, sp. zn. 3 Tz 182/2001). Z ústavního principu presumpce nevinny, zakotveného v čl. 40 odst. 2 LZPS, přitom vyplývá povinnost soudu při rozhodování o vině zvažovat též verzi případu, že vzhledem ke skutkovým okolnostem případu mohlo ke způsobení škodlivého následku dojít bez zavinění. Obhajoba si je vědoma, že posuzování jednotlivých důkazů je věcí nalézacího soudu, ale pokud nalézací soud rozhodl v rozporu se zásadou logiky, kdy se od prvopočátku řídil již uváděným Usnesením KS v

Brně, tak takovýto přístup nalézacího soudu je pro obhajobu zcela neakceptovatelný, učiněný zcela v rozporu s ústavním principem presumpce nevinny.

5. Na základě výše uvedených skutečností proto obžalovaný navrhuje, aby Krajský soud v Brně napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil, přičemž poté aby v intencích ust. § 226 písm. b) tr. řádu rozhodl tak, že jej zproští obžaloby MSZ v Brně ze dne 5. 4. 2022, čj. 6 ZT 165/2021-25.
6. Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání obžalovaného, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo. Dospěl přitom k závěru, že řízení před soudem I. stupně nevykazuje žádné podstatné vady, když byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu, zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci. Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem nalézacího soudu nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces. Přesto je však třeba konstatovat, že nalézací soud, ač ve věci provedl dostatečné dokazování v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, na základě provedených důkazů vyvodil zčásti nesprávný skutkový stav věci, týkající se míry spoluzavinění poškozeného M.D.. V tomto směru tak odvolací soud považuje podané odvolání obžalovaného za důvodné. Nutno však podotknout, že toto pochybení nalézacího soudu nemá žádný vliv na posouzení právní kvalifikace jednání obžalovaného. Předně je třeba konstatovat, že hodnocení důkazů je výhradním právem nalézacího soudu, přičemž odvolací soud si je vědom toho, že není oprávněn do tohoto hodnocení (pokud bylo provedeno v souladu se zásadami formální logiky) nijak zasahovat. V daném případě (ačkoliv zhodnocení důkazní situace, kterou učinil soud I. stupně, prakticky netrpí žádnými podstatnými vadami ani logickými chybami) se však nelze, a to s ohledem na objektivně zjištěný skutkový stav věci, ztotožnit s učiněnými závěry nalézacího soudu stran vyvození patřičné míry spoluzavinění poškozeného, který v době dopravní nehody ležel v tmavém oblečení (a to bez jakýchkoliv reflexní prvků) na pozemní komunikaci, navíc ve stavu středně těžké opilosti (kdy měl v krvi 1,66 g/kg alkoholu). Tato skutečnost se podává nejen z protokolu o nehodě v silničním provozu, ale zejména pak i z výpovědi svědka J. N. a zároveň i ze zajištěných obrazových (kamerových) záznamů. V podaném znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, znalci MUDr. Miroslav Ďatko a MUDr. Eva Daňková kromě zjištěné hladiny alkoholu v krvi poškozeného uvedli, že smrtelné zranění M.D. vzniklo při dopravní nehodě, kdy došlo k jeho přejetí osobním motorovým vozidlem, a to jako chodce ležícího na vozovce. Utrpěné úrazové změny (polytrauma) byly ve svém souhrnu absolutně smrtelné, když vzhledem k charakteru poranění muselo dojít k úmrtí poškozeného krátce po jeho vzniku.
7. V případě poukazu obhajoby na výpověď svědka N. s tím, že tento si „při rychlosti jízdy cca 41 km/h ve vzdálenosti cca 10 m myslel, že se jedná o větev, nikoliv o člověka, a aby si mechanicky neponičil vozidlo, tak dané překážce vyhnul“, je třeba odkázat na výsledky vyšetřovacího pokusu a zejména pak závěry znaleckého posudku Ing. Jiřího Meduny (znalce z oboru doprava, odvětví doprava silniční a městská, se zvláštní specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod). Předně je nutno uvést, že znalcem objektivně zjištěná rychlost vozidla řízeného obžalovaným bezprostředně po přejetí ležícího chodce D. byla 48 km/h, když s ohledem na absenci brzdných stop je možno tuto rychlost považovat za rychlost, kterou vozidlo obžalovaného přijíždělo k místu nehody (a nikoliv „do 30 km/h“, jak obhajoba nedůvodně namítá). Tato rychlost pak mj. odpovídá údajům, které sdělil obžalovaný v rámci svého výsledku v přípravném řízení („jel jsem rychlostí do 50 km/h ... cca 48 km/h“), když u hlavního líčení tento ve stručnosti sdělil „platí to, co jsem uvedl na policii u výsledku, nechci nic doplnit“. Svědek N. pak vypověděl, že předmětným místem (kde ležel poškozený chodec) „jel na trojku, takže mohl jet tak 40 km/h ... Vůbec nevěděl, že je to nějaká osoba, myslel si, že je to větev nebo hadr ... Něco viděl na zemi, tak udělal úhybný manévr. Měl možnost udělat úhybný manévr a dostat se na druhou stranu, to bylo za tím přechodem, za tou značkou a vyhnul se tomu“. Z výsledku vyšetřovacího pokusu

(prováděného vozidlem obžalovaného za osobního řízení vozidla obžalovaným, s toutéž polohou figuranta oblečeného do tmavého oblečení, s pokropenou vozovkou a umístěním protijedoucího autobusu MHD) se přitom podává, že při vzdálenosti 30 metrů (myšleno od středu s poškozeným) byl v poloze ležícího figuranta ‚velmi špatně rozeznatelný šedý stín‘, na 20 metrech byla ‚silueta těžko, ale rozpoznatelná‘, přičemž na 10 metrech byla ‚silueta postavy ležícího chodce již zcela patrná a rozpoznatelná (kdy je osvětlená reflektory vozidla Ford, dochází již téměř k míjení s protijedoucím autobusem)‘. Dále je v protokolu o vyšetřovacím pokusu uvedeno, že při tomto pokusu nemělo vozidlo obžalovaného mokré čelní sklo a nemělo ani puštěné stěračce, když znalec Ing. Meduna (přítomný rovněž tomuto pokusu) zde mj. konstatuje, že ‚toto mohlo mít také vliv na viditelnost‘. Znalec pak v rámci svého výsledku u hlavního líčení upřesnil ‚silueta byla rozpoznatelná na 20 metrů při vyšetřovacím pokusu, věděl jsem, že tam figurant leží, kdybych nevěděl, že je to chodec, tak bych zaregistroval siluetu nějakého předmětu, který je poměrně velký a musel bych tu situaci nějakým způsobem řešit‘. K dotazům obhájce znalec uvedl ‚v době vyšetřovacího pokusu jsme neměli mrholení, stěračce nejeli. Když mrholí a jedou stěračce, tak rozpoznávací proces řidiče je ztížený asi tak o 5 %. Na 20 metrů bylo rozpoznat, že něco leží na vozovce, my jsme věděli, že je to figurant, ale rozpoznat to nebylo, že to je člověk‘. Ze závěrů tohoto znalce, učiněných jak ve znaleckém posudku, tak i v jím podané výpovědi, vyplývá, že při rychlosti jízdy vozidla 48 km/h a vzdálenosti 20 m před ležícím chodcem je předpoklad zastavení vozidla 25 metrů (když je počítáno s potřebnou reakční dobou a maximální intenzitou brzdění). Za tohoto stavu by tedy obžalovaný nemohl střetu s chodcem zabránit. Znalec pak zároveň vypočetl rychlost jízdy, při níž by byl obžalovaný za těchto podmínek schopen střetu s ležícím chodcem zabránit, kterou stanovil na 41 km/h. Pokud by však bylo uvažováno o mrholení a zapnutých stěračích (kdy rozpoznávací proces řidiče by byl dle znalce ztížen o cca 5 %), tak se jedná o vzdálenost 39 km/h.

8. Z výše uvedeného je zřejmé, že svědek N. tudíž mohl přejetí ležící osoby poškozeného z rychlosti jeho jízdy (do 40 km/h) zabránit, neboť tento při své včasné reakci zvolil neprodlený úhybný manévr jím řízeného vozidla doleva, tj. do protisměrného jízdního pruhu (kde se v té době žádné protijedoucí vozidlo nenacházelo). Pakliže se obhajoba v podaném odvolání zabývá otázkou, že obžalovaný z důvodu větší vzdálenosti od vozidla svědka N. nemohl ‚z technického hlediska vidět, že vozidlo tohoto svědka objíždí ležícího chodce D.‘, tak je třeba konstatovat, že tato otázka byla ve prospěch obžalovaného již zhodnocena při výsledku znalce Ing. Meduny (který mj. při hlavním líčení uvedl, že obžalovaný ‚nemohl pozorovat úhybný manévr toho Peugeotu‘). Další námitky obhajoby (tj. že i svědek N. ‚při rychlosti 40 km/h neviděl, že na vozovce leží v pravém pruhu člověk‘) lze zcela přisvědčit, neboť tento skutečně u hlavního líčení vypověděl ‚bylo to tmavé, nebylo to vidět ... původně jsem si myslel, že je to nějaká větev nebo kus hadru ... utíkali jsme dolů a já jsem pak zjistil, že je to člověk ... já jsem vůbec nevěděl, že je to nějaká osoba, myslel jsem si, že je to větev nebo hadr. Až jsme přišli k němu, tak jsem poznal, že je to člověk‘. Nicméně se však již nelze ztotožnit s dalším tvrzením obhajoby, že tento svědek mj. uvedl, že ‚jel rychlostí cca 41 km v hodině (neboť svědek hovoří o tom, že ‚mohl jet tak 40 km/h‘), přičemž mrholilo, bylo mokro, když se blížil k místu, kde měl ležet poškozený D., tak si myslel ve vzdálenosti cca 10 m, že se jedná o větev, nikoliv o člověka (neboť svědek v průběhu svého výsledku mj. žádnou vzdálenost v tomto směru neuvedl, jak vyplývá ze zvukového záznamu protokolu o hlavním líčení ze dne 27. 7. 2022)‘.
9. Pakliže obhajoba namítá, že ‚tzv. vyšetřovací pokus neodpovídá reálné situaci, neboť bylo nejenom mokro, ale mrholilo, tedy jely stěračce auta, když u vyšetřovacího pokusu byla pouze mokrá vozovka‘, tak přesto lze dle názoru odvolacího soudu výsledky tohoto procesního úkonu (provedeného v souladu s ustanovením § 104c tr. řádu) použít. Odvolací soud má za to, že předmětná ‚nepřesnost‘ byla odstraněna výsledkem znalce Ing. Meduny, který k této otázce opakovaně uvedl ‚když mrholí a jedou stěračce, tak rozpoznávací proces řidiče je ztížený asi tak o 5

% ... řidič P. to měl zhoršené tím, že tam měl těch 5 % na ty stěrače“. V souvislosti s úpravou těchto rozhledových poměrů obžalovaného pak byla znalcem upravena i rychlost, při níž by obžalovaný mohl při včasné reakci a maximální intenzitě brzdění střetu s ležícím tělem poškozeného zabránit, a to na rychlost 39 km/h (když znalec v tomto směru vypověděl „kdyby byly podmínky o 5 % horší, tak je to ještě o 2 km/h míň, takže 39 km/h“. Jestliže obhajoba pak poukazuje na ‚fakultativnost‘ výsledků vyšetřovacího pokusu (kdy tyto byly ‚zásadním způsobem‘ zpochybněny nejenom tím, že vozidlo stojí, nemrholí, nejedou stěrače, a řidič u vyšetřovacího pokusu, resp. osoby zde přítomné vědí, že na vozovce leží figurant, což je zcela jiná situace), tak je třeba poukázat na smysl a účel tohoto procesního úkonu, tj. prověření, upřesnění nebo vyvrácení již zjištěných skutečností v probíhajícím trestním řízení, nebo naopak zjištění nových skutečností, jež by byly důležité pro trestní řízení. V daném případě se jednalo o zjištění či vymezení vzdálenosti, na kterou bylo možno z pozice řidiče předmětného vozidla (tj. obžalovaného) zjistit nejenom překážku na vozovce, ale zejména pak v této překážce rozeznat siluetu ležící osoby (dle ustálené judikatury, viz např. níže uvedená rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 199/2019 ze dne 6. 3. 2019 a sp. zn. 7 Tdo 1401/2019 ze dne 27. 11. 2019). V tomto směru pak lze zcela přisvědčit námitkám obhajoby, že nelze učinit přesvědčivý a nezpochybnitelný závěr o tom, že obžalovaný mohl na vzdálenost 20 metrů v ležícím těle poškozeného (jenž byl navíc oděn v tmavém oblečení bez jakéhokoliv reflexního prvku) bezpečně rozeznat siluetu člověka. Takový závěr je možno dle názoru odvolacího soudu učinit až při vzdálenosti maximálně 10 metrů. Byť v protokolu o vyšetřovacím pokusu je uvedeno, že „na 20 metrech je silueta těžko, ale rozeznatelná“, tak s ohledem na výpověď znalce Ing. Meduny je nutno v tomto směru postupovat v souladu se základní zásadou trestního řízení ‚in dubio pro reo‘. Tomuto závěru pak korespondují i údaje o dosvitu předmětného vozidla řízeného obžalovaným (na základě kterých se mj. určuje i rozeznatelnost), kdy potkávací světla tohoto vozidla by měla dle znalce „dosvětlovat 40 metrů, je to podle toho, jaké je počasí. Když je sucho, tak je to nějakých 35 metrů, pokud má osoba reflexní prvky, tak je to mnohem víc. Pokud je mokro, tak je to těch 20 metrů“.

10. Obhajoba pak v rámci posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného odkázala na četnou judikaturu, když je mj. ‚přesvědčena o tom, že Městský soud v Brně mylně od prvopočátku vycházel z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 7. 2019 pod č. j. 5 To 147/2019‘. I dle názoru odvolacího soudu lze pro posouzení dané věci jen zčásti použít závěry z tohoto soudem I. stupně citovaného usnesení (viz bod 15. odůvodnění napadeného rozsudku), když v tomto zmiňovaném rozhodnutí se jednalo o střet motorového vozidla s podnapilým klečícím chodcem za velmi ztížených povětrnostních podmínek (hustá mlha, noční doba) a zejména o posouzení toliko otázky nepřiměřené rychlosti ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. (neboť provinilý řidič sice spatřil na vozovce klečícího chodce, avšak v důsledku nepřiměřené rychlosti nestačil své vozidlo zastavit). V dané trestní věci je však z hlediska jejího právního posouzení, včetně vyvození otázky trestní odpovědnosti obžalovaného, podstatné to, že obžalovaný jakoukoliv překážku na pozemní komunikaci (natož pak ležícího chodce) před jejím přejetím vůbec nezaregistroval. Sám obžalovaný v tomto směru vypověděl „za přechodem pro chodce v křižovatce s ulicí Ondrouškova jsem *ucítil*, že jsem na *něco najel*. Jednalo se o *přejetí* nějakého většího předmětu. V tu chvíli jsem nevěděl, o co se jedná. Předmět jsem dříve *neviděl*“ (dle procesní výpovědi z přípravného řízení), když u hlavního líčení obžalovaný využil svého práva nevypovídat, přičemž pouze sdělil „platí to, co jsem uvedl na policii u výslechu ... Když jsem ten předmět *přejel* a zastavil jsem, tak o kus dál přede mnou stálo auto“. Tomuto tvrzení obžalovaného odpovídají i výsledky ohledání místa dopravní nehody, kdy z protokolu o nehodě v silničním provozu se podává ‚všechny stopy byly řádně zdokumentovány a zaměřeny. Vozidlo Ford Mondeo odstaveno v konečném postavení po nehodě, kdy je zřejmé, že *zastavilo standardně*, nikoliv ihned brzdným účinkem po střetu. Byla zjištěna následná krevní stopa, která nesouvisí přímo se střetem vozidla, ale s následkem, která teče od těla chodce k přechodu pro chodce. Místo události bez střepů, plastů a bez úniku provozních kapalin. *Jiné stopy*, jako např. *brzdné, smykové* apod. *nezjištěny*“. Z výsledků vyšetřovacího pokusu a zejména

závěrů znalce Ing. Meduny je přitom zřejmé, že pokud by obžalovaný věnoval řízení motorového vozidla patřičnou pozornost, tak by ve vzdálenosti 20 – 30 m před střetem s ležícím chodcem musel zaregistrovat, že se ve směru jeho jízdy na pozemní komunikaci nachází větší překážka, která na vzdálenost 10 m byla již zcela patrná a rozpoznatelná jako silueta ležícího chodce. Znalec (coby účastník vyšetřovacího pokusu) pak při svém výslechu uvedl „silueta byla rozpoznatelná na 20 metrů při vyšetřovacím pokusu, věděl jsem, že tam figurant leží, kdybych nevěděl, že je to chodec, tak bych zaregistroval siluetu nějakého předmětu, který je poměrně velký a musel bych situaci nějakým způsobem řešit“. Obžalovaný však na pozemní komunikaci před sebou dle své vlastní výpovědi nic neviděl, žádný předmět (či ležící osobu) neregistroval, a tudíž na nic ani nereagoval. Zaregistroval až přejetí nějaké překážky, když „ucítil, že na něco najel“. Za tohoto stavu tak lze zcela jednoznačně dovodit, že se dopustil porušení povinností dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., kde je stanoveno „řidič je povinen věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích“. S ohledem na časové a povětrnostní podmínky (kdy byla noční doba, mokrá vozovka a mrholilo, přičemž obžalovaný v městském provozu projížděl s motorovým vozidlem křižovatkou s řádně vyznačeným přechodem pro chodce, kdy bezprostředně za touto křižovatkou se mj. nachází zastávka MHD, navíc v protisměru přijížděl autobus [což je mj. patrné z obrazového záznamu tohoto autobusu]) měl tudíž obžalovaný těmito okolnostem z hlediska zachování patřičné míry opatrnosti a obezřetnosti dle názoru odvolacího soudu přizpůsobit i rychlost jím řízeného vozidla. Byť obžalovaný jel v místě této dopravní nehody s vozidlem rychlostí 48 km/h (a to rychlostí povolenou dle dílky ustanovení § 18 odst. 4 shora citovaného zákona [tj. do 50 km/h]), tak je nutno právě s přihlédnutím na výše uvedené okolnosti učinit závěr, že se nejednalo o rychlost přiměřenou, a to ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 cit. zák. (kdy „rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat“). Vzhledem však k tomu, že obžalovaný před sebou nezaregistroval na pozemní komunikaci až do samotného střetu s ležícím chodcem (tj. až do jeho přejetí) žádnou překážku, lze tak dovodit, že by s největší pravděpodobností došlo k přejetí takto zde ležícího chodce i při rychlosti jím řízeného vozidla nižší než přiměřené (kterou znalec v průběhu hlavního líčení upřesnil nakonec na 38 km/h). Daný závěr učinil odvolací soud i přes znalec učiněný závěr, že „ležící chodec vytvořil řidiči P. náhlou a neočekávanou překážku“ (na což obhajoba v doplnění odvolání mj. poukazuje). V neposlední řadě je nutno pak poukázat i na obecnou povinnost, stanovenou v ustanovení § 4 písm. a) cit. zák. (dle něhož „každý je při účasti v provozu na pozemních komunikacích povinen se chovat ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, kdy své chování je povinen přizpůsobit mj. povětrnostním podmínkám a situaci v provozu na pozemních komunikacích“), kterou svým jednáním obžalovaný coby řidič motorového vozidla rovněž nedodržel (byť porušení této povinnosti není ve skutku napadeného rozsudku výslovně uvedeno).

11. Shora uvedené závěry, na základě nichž lze dovodit trestní odpovědnosti obžalovaného, učinil odvolací soud i přes obhajobou namítaná rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, kterých si je mj. řádně vědom. Pokud se týče rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 199/2019 ze dne 6. 3. 2019 a sp. zn. 7 Tdo 1401/2019 ze dne 27. 11. 2019, tak je nutno uvést, že tato rozhodnutí se týkají otázky zjištění, kdy obžalovaný mohl objekt ležící na vozovce identifikovat jako ležícího chodce, a nikoliv pouze jako nějakou neurčitou překážku. V tomto směru je pak třeba podotknout, že v dané trestní věci byl proveden vyšetřovací pokus, ze kterého vyplývá, že „na vzdálenost 10 m byla silueta postavy ležícího chodce již zcela patrná a rozpoznatelná“ (při dodatečném zohlednění snížené viditelnosti o 5 % z důvodu užití stěračů se pak jedná o vzdálenost 9,5 m). V této souvislosti je však nutno poukázat na to, že obžalovaný danou překážku na pozemní komunikaci (oproti případům ve shora zmiňovaných rozhodnutích Nejvyššího soudu) vůbec neviděl (ačkoliv ji vidět mohl a měl), tuto nijak ani nezaregistroval, a proto na ni až do jejího přejetí žádným způsobem nereagoval (a to mj. na rozdíl od reakce krátce před ním projíždějícího řidiče vozidla zn. Peugeot

307 J. N.). V případě obhajobou zmiňovaného dalšího rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tz 182/2001 ze dne 6. 9. 2001 je třeba konstatovat, že toto rozhodnutí se zabývá otázkou přiměřenosti rychlosti jízdy v souvislosti s dosvitem potkávacích světel a dále otázkou dodržení míry povinné opatrnosti, vyplývající z pravidel silničního provozu (kdy v tam projednávaném případě řidič mimo obec při rychlosti jízdy 85 – 114 km/h, odpovídající mj. dosvitu potkávacích světel, srazil zprava přecházejícího chodce ve stavu těžké opilosti). Pakliže obhajoba dále odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2278/07 ze dne 5. 8. 2010, týkající se otázky neúměrného rozšíření povinností předvídatosti účastníka silničního provozu v souvislosti s neúměrným rozšiřováním trestní represe (a to s poukazem na zásadu ultima ratio), tak je nutno uvést, že obžalovaný (coby řidič motorového vozidla) měl a zejména i mohl v dané trestní věci dle názoru odvolacího soudu důvodně předpokládat, že zde případně může dojít k neočekávanému výskytu chodců na vozovce (což se nakonec i stalo), a to právě s ohledem na charakter místa, kudy projížděl, včetně zmiňovaných povětrnostních podmínek (viz blíže bod 10. shora). Těto skutečnosti měl obžalovaný jednak přizpůsobit rychlost své jízdy (a nikoliv jen rychlostí pouze o 2 km/h nižší než je zákonem v daném místě povoleno, resp. stanoveno), ale zejména pak i svoji pozornost (což se nestalo, neboť na pozemní komunikaci ležícího chodce před sebou až do samotného střetu, resp. jeho přjetí, vůbec nezaregistroval). Dle názoru odvolacího soudu (stejně jako předtím i soudu nalézacího) tak došlo ze strany obžalovaného k naplnění zákonných znaků nevědomé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zák., kdy tento sice nevěděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem případu a svým poměrům vědět měl a mohl.

12.S ohledem na vše shora uvedené je tedy nutno konstatovat, že bylo toliko na osobě obžalovaného coby řidiče, zda za mj. obhajobou namítaných ztížených povětrnostních podmínek (mokrý vozovka, tma, mrholení, spuštěné stěračce), které mu však byly při řízení vozidla velmi dobře známy, zvolil za přiměřenou rychlost jízdy rychlost 48 km/h, a to za situace, kdy věděl, že projíždí křižovatkou, poblíž ní se v bezprostřední blízkosti nachází zastávka MHD, přičemž proti němu zároveň jede protijedoucí vozidlo (autobus). Povinností obžalovaného (coby řidiče) bylo zejména sledovat situaci na vozovce před sebou a výše uvedeným ztíženým podmínkám přizpůsobit nejenom rychlost své jízdy, ale rovněž okamžitě i své následné jednání (a to v případě, pokud se před ním na vozovce vyskytne nějaká osoba [ať už ve vzpřímené, sedící či ležící poloze]). O samotné nepozornosti obžalovaného a zejména patřičném nesledování situace před sebou svědčí právě ta skutečnost, že obžalovaný ležícího chodce (poškozeného) před sebou vůbec neviděl, resp. ani nezaregistroval. Dle názoru odvolacího soudu tak obžalovaný v daném případě (kromě porušení shora uvedených ustanovení zákona o silničním provozu) nedodržel ani potřebnou a zejména povinnou míru opatrnosti a obezřetnosti, kterou byl rozhodně schopen v tomto konkrétním případě vynaložit (což se však z jeho strany nestalo). V tomto směru pak odvolací soud odkazuje např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 9/2012 ze dne 25. 1. 2012, sp. zn. 3 Tdo 987/2014 ze dne 27. 8. 2014 a sp. zn. 4 Tdo 806/2017 ze dne 3. 8. 2017.

13.Lze však přisvědčit námitkám obhajoby, jež se týkají nalézacím soudem nedostatečného posouzení otázky spoluzavinění na straně poškozeného. Nelze totiž přehlédnout, že tento se v době dopravní nehody nacházel na pozemní komunikaci, a to v poloze ležícího chodce (navíc v noční době), kdy v jeho krvi byla objektivně zjištěna hladina 1,66 g/kg alkoholu, odpovídající již stavu středně těžké opilosti. Tímto svým jednáním poškozený porušil ustanovení § 4 písm. a) a § 54 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. (dle nichž ‚každý je při účasti v provozu na pozemních komunikacích povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, kdy své chování je povinen přizpůsobit mj. povětrnostním podmínkám a situaci v provozu na pozemních komunikacích‘, přičemž ‚jakmile chodec vstoupí na vozovku, nesmí se tam bezdůvodně zastavovat nebo zdržovat‘). Pokud poškozený chtěl v tomto místě přecházet pozemní komunikaci, tak mj. nedodržel i povinnost dle § 54 odst. 1 shora cit. zák. (kde je mj. stanoveno, že ‚je-li blíže než 50 m přechod pro chodce, musí chodec přecházet jen na tomto

místě). Pakliže obhajoba poukazuje na tmavé oblečení poškozeného, tak je třeba konstatovat, že v tomto směru se poškozený žádného porušení povinností zákona o silničním provozu nedopustil, neboť povinnost nosit na sobě za snížené viditelnosti prvky z retroreflexního materiálu je dle § 53 odst. 9 cit. zák. stanovena pouze u chodců, pohybujících se mimo obec. Nicméně je však třeba v této souvislosti podotknout, že poškozený nedostal obecně prevenční povinnosti dle § 2900 zákona č. 89/2012 Sb. (občanského zákoníku [dále jen „obč. zák.“]), když dle tohoto zákonného ustanovení je „každý povinen počínat si při svém konání mj. tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě či zdraví“. Bez jakéhokoliv komentáře pak odvolací soud ponechává ryze spekulativní (a mj. ničím nepodložené) námitky obhajoby podané v doplnění odvolání, dle nichž „je otázkou, zda chodec D. nevyhledal takové místo, které je méně osvětleno, a lehl si tak, aby přijíždějící vozidlo nemělo možnost provést úhybný manévr, nehledě na to, že si oblékl oblečení bez jakýchkoliv reflexních prvků“, když „to vše značí, že občan D. chtěl spáchat sebevraždu“.

14. Z výše uvedených důvodů tak lze jednoznačně dovodit, že v důsledku nedodržení, resp. porušení shora uvedených povinností ze strany poškozeného byla jeho včasná rozpoznatelnost na předmětné pozemní komunikaci značně ztížena (a to nejen pro obžalovaného, ale i pro ostatní účastníky silničního provozu), což bylo objektivně zjištěno nejenom z obrazového záznamu protijedoucího autobusu, ale rovněž i při vyšetřovacím pokusu. Za takto zjištěných a řádně prokázaných skutečností lze dospět k závěru, že porušení povinností poškozeného (coby chodce) bylo v daleko vyšší míře než v případě porušení povinností obžalovaného (coby řidiče motorového vozidla). Toto výrazné spoluzavinění poškozeného (na vzniku předmětné dopravní nehody) odvolací soud shledává až na hranici 90 % (a nikoliv pouze 60 %, jak soud I. stupně nesprávně dovodil).

15. Pakliže obhajoba namítá, že „ke způsobení škodlivého následku (smrti poškozeného) mohlo dojít bez zavinění obžalovaného“ (tj. že nebyla naplněna trestní odpovědnost obžalovaného), tak je třeba uvést, že odvolací soud považuje takto uplatněné námitky obžalovaného za nedůvodné, podané ryze účelově ve snaze zbavit se trestní odpovědnosti. Navíc je nutno konstatovat, že obžalovaný v podaném odvolání toliko opakuje své námitky, které byly soudu I. stupně již známy, přičemž tento se s nimi v odůvodnění napadeného rozsudku (zejména v bodech 5. – 14., 17. – 25.) prakticky řádně vypořádal. V případě dané dopravní nehody nelze po přezkoumání spisového materiálu učinit jiný logický závěr než ten, ke kterému soud I. stupně dospěl. Odvolací soud se pak neztotožnil s tvrzením obhajoby, že „z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývají některá ustanovení, které jsou zcela v rozporu s důkazy, které byly předloženy, anebo svědeckými výpověďmi“, resp. že „nalézací soud rozhodl v rozporu se zásadou logiky“ a rovněž pak i „zcela v rozporu s ústavním principem presumpce nevinny“. Naopak je třeba konstatovat, že důkazy, které nalézací soud v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. řádu řádně provedl a zhodnotil, tvoří ve svém souhrnu logický a ucelený řetězec, na základě něhož lze spolehlivě a jednoznačně učinit závěr o trestní odpovědnosti obžalovaného (byť v daném případě bylo odvolacím soudem shledáno výraznější spoluzavinění poškozeného na vzniku nehodového děje). Daný závěr pak odvolací soud učinil i přes uplatněné námitky obhajoby, dle nichž „z ústavního principu presumpce nevinny, zakotveného v čl. 40 odst. 2 LZPS, vyplývá povinnost při rozhodování o vině zvažovat též verzi případu, že vzhledem ke skutkovým okolnostem případu mohlo ke způsobení škodlivého následku dojít bez zavinění“.

16. Lze totiž přisvědčit závěru nalézacího soudu, že ze strany obžalovaného došlo k porušení povinností řidiče ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) a § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. (jak je konstatováno v bodě 20. odůvodnění napadeného rozsudku), které nakonec vedlo nejen k nehodovému ději, ale zejména též i k úmrtí poškozeného. Odvolací soud navíc u obžalovaného shledává i porušení obecné povinnosti dle § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. S ohledem na objektivně zjištěnou a zejména prokázanou výši míry spoluzavinění poškozeného pak nalézací soud

v souladu s ustálenou judikaturou (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1145/2011 ze dne 13. 9. 2011 a sp. zn. 6 Tdo 1050/2015 ze dne 23. 9. 2015) správně kvalifikoval jednání obžalovaného toliko v základní (a nikoliv v kvalifikované) skutkové podstatě přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 143 odst. 1 tr. zák. Předmětného jednání se pak obžalovaný dopustil ve formě alespoň nevědomé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zák. (jak bylo konstatováno již shora). Výrok o vině byl tudíž nalézacím soudem i přes nedostatečně specifikovanou míru spoluzavinění poškozeného učiněn nakonec správně (a to i přes poukaz obhajoby na již shora citovanou judikaturu Nejvyššího a Ústavního soudu).

17. Výše uvedený závěr odvolacího soudu o podstatném spoluzavinění poškozeného M.D. se musí odrazit i v částečné změně výroku o uloženém trestu (oproti napadenému rozsudku). Nutno zároveň podotknout, že v předmětné trestní věci jsou s ohledem na okolnosti případu, tak i samotnou osobu obžalovaného, splněny podmínky pro ukládání výchovného trestu, tj. trestu, který není spojen s jeho přímým výkonem. Nelze totiž přehlédnout, že na obžalovaného je třeba hledět jako na osobu dosud soudně netrestanou (neboť předchozí čtyři odsouzení z let 2013 – 2017 mu byla již ze zákona zahlazena), když v evidenční kartě řidiče neměl od 17. 3. 2017 až do způsobení předmětné dopravní nehody (tj. po dobu více jak 4,5 roku) žádný záznam. Odvolací soud opětovně posoudil všechny okolnosti, významné z hlediska stanovení druhu a délky trestu, jakož i způsobu jeho výkonu, a to v návaznosti na zákonná kritéria, uvedená v ustanovení § 38 a § 39 tr. zák. Na straně obžalovaného lze prakticky toliko formálně přihlídnout k polehčující okolnosti dle § 41 písm. p) tr. zák. (neboť na tohoto je nutno hledět jako na osobu netrestanou, která v místě bydliště vede řádný život), když odvolací soud žádnou přitěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 42 tr. zák. neshledal. Zároveň je třeba uvést, že k předmětné dopravní nehodě nedošlo v důsledku hazardního, riskantního či bezohledného způsobu jízdy obžalovaného, ale naopak z důvodu jeho zřejmé chvilkové nepozornosti.
18. Obžalovaný je ohrožen trestem odnětí svobody do 3 let (dle § 143 odst. 1 tr. zák.). Dle názoru odvolacího soudu bude zcela adekvátním trestem trest uložený na hranici 1/9 zákonné výměry, a to v trvání 4 měsíců. Na straně obžalovaného odvolací soud shledal (stejně jako i soud nalézací) splnění zákonných podmínek ustanovení § 81 odst. 1 tr. zák. pro podmíněný odklad výkonu tohoto trestu, a to se stanovením přiměřené délky zkušební doby (která je dle § 82 odst. 1 tr. zák. dána výměrou od 1 roku do 5 let), a to v trvání 12 měsíců (což je na samé spodní hranici zákonné výměry). Byť lze připustit, že uložením toliko podmíněného trestu odnětí svobody se pozůstalým poškozeným nedostalo patřičné satisfakce, tak přesto lze uložení podmíněného trestu dle názoru odvolacího soudu právě s ohledem na podstatné a výrazné spoluzavinění poškozeného akceptovat. Při takto uloženém trestu odvolací soud zohlednil nejenom samotné okolnosti případu, ale zejména pak i současný způsob vedení řádného života obžalovaným.
19. Pakliže nalézací soud přistoupil u obžalovaného i k uložení trestu zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel, tak odvolací soud dospěl k závěru, že daný druh trestu nemusí být obžalovanému s ohledem na samotné okolnosti případu, jeho řidičskou disciplinovanost v posledních téměř 5 letech před způsobením předmětné dopravní nehody a zejména pak podstatné spoluzavinění poškozeného na vzniku této dopravní nehody ukládán. Byť nelze přehlédnout charakter provinění obžalovaného coby řidiče motorového vozidla, a to dle § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. b) a § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., který mj. vedl ke způsobení fatálního následku (tj. ke smrti poškozeného M.D.), tak přesto je nutno podotknout, že zavinění obžalovaného na dané dopravní nehodě je toliko marginální (jak bylo konstatováno již v bodě 14. shora). Je zřejmé, že v daném případě se ze strany obžalovaného jednalo o mimořádné vybočení z jinak spořádaného chování účastníka provozu na pozemních komunikacích, které navíc nesouviselo s bezohledným, hazardním či riskantním způsobem jízdy. Zároveň nelze přehlédnout i časovou prodlevu doby takměř 2 let od předmětné dopravní nehody (§ 39 odst. 3 tr. zák.), která

mj. nebyla způsobena přičiněním obžalovaného. Za tohoto stavu je odvolací soud toho názoru, že uložení trestu zákazu činnosti by bylo ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu nepřiměřené, kdy lze důvodně předpokládat, že obžalovaný si z předmětné dopravní nehody a zejména pak samotného trestního stíhání vezme v této souvislosti do budoucna řádné a zejména náležité ponaučení (byť tento se dne 27. 12. 2021 dopustil relativně banálního provinění, kdy při řízení vozidla držel v ruce mobilní telefonní přístroj).

20.S ohledem na zjištěné výrazné spoluzavinění poškozeného M.D. (které mělo podstatný vliv na vznik předmětné dopravní nehody se způsobením jeho smrtelného následku) odvolací soud přistoupil i ke změně výroku o náhradě škody. Pokud se týče nároku poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR, tak je třeba dodat, že poškozený utrpěl smrtelné zranění v důsledku jednání obžalovaného, kdy mezi tímto jednáním a způsobeným následkem je zcela jednoznačně dána příčinná souvislost. Nároky této zdravotní pojišťovny tak mají zákonnou oporu v ustanovení § 2910 a § 2960 obč. zák. Tato zdravotní pojišťovna je pak oprávněna v rámci trestního řízení uplatnit práva, která poškozeným přiznává ustanovení § 43 odst. 3 tr. řádu, přičemž podle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. má právo vůči třetím osobám (tj. obžalovanému) na náhradu nákladů za hrazené služby, které vynaložila v důsledku protiprávního jednání této třetí osoby vůči pojištěnci (tj. zemřelému M.D.), a to právě s odkazem na ustanovení § 2960 obč. zák. Samotné nároky této zdravotní pojišťovny byly řádně a včas doloženy, přičemž odvolací soud o jejich hodnověrnosti a oprávněnosti nemá žádných pochybností. Jak bylo konstatováno již shora, v daném případě však odvolací soud (a to oproti soudu nalézacímu) shledává ve smyslu ustanovení § 2918 obč. zák. výrazné spoluzavinění poškozeného M.D. na vzniku nehodového děje, jakož i následně způsobeném následku, konkrétně pak ve výši 90 %. Z výše uvedeného důvodu tudíž odvolací soud přistoupil v případě vynaložených nákladů této zdravotní pojišťovny na léčebnou péči u již zemřelého M.D. k jejich poměrnému krácení o 90 % (z důvodu objektivně zjištěného spoluzavinění tohoto poškozeného, a to na částku 910,50 Kč. Se zbylým nárokem na náhradu majetkové škody (do jimi požadované výše 9 105 Kč) pak byla tato zdravotní pojišťovna podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

21.Vzhledem k výše uvedenému tak odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b), e), f), odst. 2 tr. řádu zrušil z podnětu podaného odvolání obžalovaného napadený rozsudek ve výroku o trestu a rovněž i ve výroku o náhradě škody. Za splnění zákonných podmínek ustanovení § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu poté odvolací soud nově rozhodl u obžalovaného o uložení trestu odnětí svobody a v případě poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR pak nově o náhradě majetkové škody tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku. V dalším výroku (a to ve výroku o vině) zůstal napadený rozsudek jinak nezměněn.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).

- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno, dne 21. září 2022

JUDr. Josef Teplý v. r.
předseda senátu